

VINCENT LØLIX

NEONOVÝ DÉMON

NEONOVÝ
DÉMON

Vincent Lølix

NEONOVÝ DÉMON

Neonové poutače, neonové chodníky, neonové ulice a neonoví lidé v nich. Jako neonová symfonie, proudí, šumí, zurčí, tepají nočním městem. Nad nimi se vznáší nekonečná temnota vesmíru. Temnota skrytá za světly civilizace, za zářivým smogem. Hvězdy dávno vyhasly. Nikdo je nepotřebuje a nikdo k nim nevzhlíží.

Tenká vrstva alabastrové kůže se napíná. Smršťuje. Znovu napíná. Pod ní se rýsují mocné svaly a ostré kosti. Odhalený mužský hrudník se mocně vzdouvá, zhluboka vdechuje a zase vydechuje nasátý vzduch. Leží na lesklém plechovém stole, obnažen v kuželu jasného světla, nemá hlavu, nemá ruce a nemá ani nohy. Z nedokončených údů vedou kovové spojnice a gumová kabeláž. Vedle stolu sedí stařenka, na hlavě má nasazenou operační masku a ochranné brýle. Zakrytá průhlednou fólií, usmívá se na svůj nový výtvar.

Dýchá. Funguje. Po dlouhých a namáhavých dnech se jí konečně podařilo oživit Alfréda. Co na tom, že je zatím jenom osekáním, syntetickým torzem něčeho, co vzdáleně připomíná člověka? Dýchá! Jeho srdce poprvé bije. Přes díru v jeho břicho zasune svou ruku hluboko dovnitř a nahmatá životodárný orgán. Ano. Pulsuje jí v dlani. Bouchá.

Buch. Buch.

Buch. Buch.

Tepe jí mezi prsty. Nepopiratelný zázrak. Další z jejích dětí, které nikdy nemohla mít.

Vidí sebe sama jako malou dívku. Sedí u jezera v nových, blankytně modrých šatech a pozoruje hemžící se čolky na zabláceném břehu. Sleduje mihotání malých pulců, opatrné bruslařky a poletující vážky. Žasne nad složitostí života. Otáčí se za rybami, které nabírají bubliny vzduchu na hladině, a kochá se roztodivnými tvary leknínů i kapradin. Všechno kolem kypí životem. Dýchá. Funguje. Každíčkový tvor, od těch složitých až po ty nejjednodušší – třeba i titěrné bakterie nebo neviditelní prvoci, které si může jenom domýšlet – všichni si zaslouží svou šanci žít. Producenti, konzumenti, reducenti. Dokonce i paraziti. Všichni jsou hodni. Čeho? Přece bytí. Každý z nich si zasluhuje životodárnou přeměnu drahocenné energie. V co? Prostě v něco. Něco nepochopitelného. Cosi úžasného. V myšlenku. V touhu. Ve vzpomínku. V nepatrnou vlnku na hladině. V oblázek. V prach... stejně jako jednou i ona.

Nahmatá na Alfrédově srdci přepínač a vypne ho. Hrudník se ještě několikrát pomalu vzdme. Obyčejné dílo setrvačnosti. Alfrédova touha žít. Ještě nepřišel jeho čas, ne, ještě není dokončený a ona s ním bude mít spoustu práce. Než mu dovolí vstát a otevřít oči. Přisune si vysoký stojan na kolečkách, zhluboka se nadechne a těžké mechanické torzo na něj s vypětím sil zavěsí.

V temnotě její dílny nikdo další není, v pozadí nehraje žádná muzika ani televizní pořady, jediný halas, který nepříjemně dráždí její uši, jsou zrezivělá kolečka stojanu, jenž za sebou vleče, a šelest jejího dlouhého, nepoddajného pláště. Veze Alfréda dlouhou chodbou mezi operačním sálem a skladem. Okna jsou zabeďněná, takže dovnitř nepronikne hluk ani světla zvenčí. Takhle to má ráda. Sterilní. Od

virů, od lidí, od světa. Nahmatá vypínač a rozsvítí tlumené světlo skladu.

Dvacet krát dvacet metrů zatuchlého, vlhkého vzduchu a v nich zástupy a řady stojanů se zavěšenými těly. Některá více, některá méně dokončená. Rozpačitě si povzdechne, nesnáší nedokončenou práci, ale občas to jinak nejde, zasune Alfréda zpátky do řady mezi jemu podobné a přikryje ho ochranným obalem.

„Jakpak se dneska máme?“ zeptá se nahlas, ale na odpověď nečeká. „Moji milí. Moje děťátka?“

Nikdy nad nimi nepřemýšlela jinak. Pro ni to nejsou stroje, díla ani produkty. Nejsou to obyčejné *figuríny*. Jsou to její děti. A její srdce puká pokaždé, když některé z nich musí předat do cizích rukou. Ale taková už je její práce. Takový je život. Neúprosný a hladový. Požírá jedno dítě, aby mohl zplodit druhé. Nekonečné rondo, rovnováha.

Prochází mezi umělými těly a dobře si je prohlíží. Má neobyčejně vyvinutý smysl pro detail a takový smysl je potřeba živit, opečovávat jej, starat se o něj a rozvíjet ho každý den, každíčkový moment. Prohlíží si jejich vlasy, řasy, póry na rukou, jemně prosvítající žilky nebo rty a kontroluje, jestli je vše tak, jak má. Dokonalost. Na ničem jiném jí nezáleží. Jedině tehdy jsou její díla hotová a ona je může s klidem nechat jít dál svou cestou.

Zastaví se u nahé postavy vyhublé ženy. Má hedvábnou kakaově temnou pokožku, nadýchané, plné rty a vlasy silné a husté. Malá prsa, dlouhý krk. Je perfektní. Je uměleckým dílem. Je něčím, co se jí ještě nikdy předtím nepodařilo vytvořit. Skutečnou nádherou. Zdroj úžasu. Vyzařuje z ní divoká krása, ale i něha a křehkost. Nutkává

unikátnost. Něco, čeho žádná živá žena nemůže dosáhnout. Její oči spí pod zamknutými víčky, stejně jako oči všech ostatních. Jedině tak se dá pohled na ně snést. Jedině tak nevypadají jako mrtvá zvířata v muzeu, vypreparované artefakty vyprchaného života.

Vzpomínka na jezero bledne s každým dalším dnem, kterým se vzdaluje hlouběji do minulosti. I tak je za ni vděčná, i kdyby po ní zůstal jenom obrys. Svět se od jejího dětství změnil k nepoznání. Co bývalo kdysi zelené, zčernalo, co dodávalo vláhu, uschlo a co kdysi žilo, vítr smetl smrti do náruče. Zůstal jenom člověk, který všechno zdigitalizoval a zreprodukoval. Falešné vzkříšení. Pro vlastní potěchu, pro čisté svědomí. Jenom proto, aby mohl okolní život dál zneužívat, pořád a pořád dokola. Nikdy se nad tím příliš nepozastavovala. Proč mají lidé tuhle potřebu? Prostě to tak je. Kdyby to nebyl člověk, byl by to někdo jiný. S tím musí žít a dál se tím netrápit.

Kochá se nebesky sličnou tváří své panny, když ji vyruší bzukot venkovního zvonku.

„Přišel tvůj čas,“ usměje se smutně. Naposledy ji pohladí a vydá se přes celou dílnu a zároveň svůj byt až ke dveřím.

Hluk ulice a hlasitý déšť – dva nezvaní hosté, kteří vrazí do otevřených dveří jako první, ji na moment vystraší. Za nimi se dere host očekávaný a zvaný.

„S dovolením.“ Muž v černém kabátu ji ani nepozdraví a nasouká se dovnitř.

Ošklivá, smrdutá stařena. Štítí se stát v její blízkosti, nechce s ní nic mít, nechce s ní mluvit, natož s ní obchodovat. Nejraději by ji ignoroval, prošel kolem ní jako kolem kusu nábytku, vyzvedl si, co

potřebuje, a zase šel. Jenomže to nejde. Bude ji muset strpět a bude se jí muset alespoň trochu věnovat. Jak pruderní. Jako by nestačily všechny ty peníze, které jí zaplatil a ještě zaplatí. Na co se vybavovat, na co se vůbec setkávat? Ach jo. Doneslo se k němu, že tahle babizna produkuje v širokém okolí nejkvalitnější zboží, dokonalé *figuríny*, které sice nejsou certifikovanou značkou a mohl by se kvůli nim snadno dostat do potíží, zároveň však poskytují cosi legendárního a neopakovatelného – říká se totiž, že její výrobky mají duši. Minimálně ji dobře imitují. Ať už je to díky její ruční práci, nebo za to vděčí lidskému oku, které strojové inženýrství umělých inteligencí nenahradí, nezáleží mu na tom a nezáleží mu ani na vydaných penězích. Přišel si pro svou radost. Pro odměnu. Jediné, co si zaslouží.

„Tak ať už to máme za sebou. Čas mě tlačí a sama vidíte, jak je venku příšerně.“ Přijme nabízenou igelitovou rukavici a otře ze sebe zbytky kyselého deště. Nečeká na nabízenou nádobu určenou pro kyselou vodu a rovnou ji ze sebe cáká na podlahu a na starý koberec. Ať si třeba shnijí. V jeho světě záleží jenom na něm a ohledy jsou pro slabé. Ne pro něj. Příliš tvrdě a dlouze dřel na tom, aby mu už nikdy nikdo nic nenakazoval, aby si mohl konečně dělat, co chce, a nemusel se omezovat kvůli jiným. Nyní on určuje pravidla hry. On měří, soudí a rozhoduje. On bude vlastnit cizí duši!

-

Tichým vesmírem letí kometa. Na první pohled běžná kometa z ledu a prachu. Něčím je však výjimečná. Sedí na ní démon. Nemá tvář, nemá vyznání ani pohlaví. Má jenom dvě věci. Tou první je hlad – po lidských duších, po ztracených civilizacích a po jejich utrpení.

Tou druhou je světlo – oslepující barevná zář. Růžová se mění ve fialovou a ta v modrou, zelenou a žlutou.

Letí vesmírem a hledá svou schránku. Dokonalou nádobu.

-

Stařena provede svého netrpělivého hosta dlouhým, zaprášeným salónem i starým bytem a dovede ho až do zatuchlého skladu. Obvykle tam nikoho nepouští, ale jeho neodbytnost a naléhavost ji jaksi podvědomě nutí ve všem mu vyhovět. Nemá silnou vůli a lidé si s ní často mohou dělat, co chtějí. Proto raději tráví čas se svými *figurínami*. Němými a trpělivými společníky.

Svižně cupitá, hlavně aby se ho co nejrychleji zbavila. Listuje mezi řadami těl, až dojde ke své překrásné panně. Muž si mezitím se zápalem prohlíží ostatní výtvořky. Se zavřenými víčky všichni vypadají, jako by spali. Uznale přikyvuje nad mírou preciznosti a mistrným provedením všech lidských znaků a nedokonalostí a při tom sám sebe tiše uklidňuje, že nakonec udělal dobře, že přišel zrovna sem, že se rozhodl správně. Své těžce vydřené peníze investoval správně. Určitě. Napětí v něm roste.

„Tak tady je.“ Předvede mu svou temnou vílu. Jeho zakázku.

„Přesně jak jste si přál. Do posledního detailu.“ Smete pár smítek poletujícího prachu.

Muž k *figuríně* přistoupí a neskrývá své nadšení. Prohlíží si ji od drobných prstů na nohou, přes lesklá stehna, kudrnaté ohanbí, symetrický pupík, výrazné klíční kosti, až po drobnou bradu.

„Je dokonalá,“ hlesne s úžasem.

-

Kometa se prohání po zamračeném nebi. Za světly i za mraky. Zářící předzvěst konce.

-

„Můžu?“ Natáhne k ní ruku a stařenka nelibě přikývne.

Muž se jí chce s bázní dotknout. Trvá mu to celou věčnost, celé věky. Představuje si vše, co s ní bude dělat. Věci krásné a věci příšerné. Zvrácené, a přitom tak přirozené. Pro člověka, pro bytost, jako je on. Bude to dělat pořád dokola, dokolečka, dokud sám neumře. A dokonce možná i potom. V blažené nekonečnosti.

-

Nebe se zableskne a městem na moment zavládne temnota. Mraky prostoupí neonová skála.

-

Ve skladu zhasnou všechna světla a oba se vyděsí.

„Co se děje?“ Muž se vylekaně rozhlíží.

Z nebe se snáší barevné, pulsující světlo. Míří ke zchátralé budově. Jako řízená střela vnikne dovnitř jediným rozbitým oknem ve střeše. Proletí podkrovím a škvírou v podlaze proklouzne až do skladu.

Čas kolem poletující záře se na moment ohne. Světlo pomalu pluje vzduchem a ozařuje překvapené tváře stařenky i jejího zákazníka. Prostupuje mezi zástupy lesknoucích se těl spících *figurín*, hledá, skenuje.

Konečně dorazí mezi strnulou dvojici a před magickou krásku bez života. Bez duše. Dokonale prázdnou a připravenou jej přijmout. Opatrně vklouzne mezi pootevřené rty.

Její oči se rozzáří všemi barvami a paralyzované město znovu obživne.

Elektrický proud už zase koluje obvody a rozsvítí sklad, salón, ulice i vše kolem.

Čas se rozeběhne svým obvyklým tempem a stařenka se zákazníkem se proberou z chvilkového transu. Zmateně se rozhlížejí kolem sebe.

„Co se to právě stalo?“ vyzvídá muž ostrým tónem.

Stařenka neodpovídá, chvějí se jí rty a hluboko v podvědomí si snaží vybavit, co před chvílí viděla.

„Tak slyšíte?“ muž se po ní dál domáhá odpovědi.

Ani jeden z nich si očividně nepamatuje barevné světlo, které před jejich zraky proniklo do krásné *figuríny*. Ani jeden si nevzpomíná, kdy se sama probudila a kdy a jak seskočila na zem z vysokého stojanu.

„No tohle? Perfektní!“ Očarovaný muž ji nechá přistoupit blíž a bedlivě si ji prohlíží. Zdá se mu, že jí žilami kolují nádherné neony. Dívka je tak překrásná, že k ní necítí ani náznak nedůvěry, nechá ji přistoupit tak těsně, až ho obejmě.

Zdá se mu, že stoupá do sedmého nebe.

Zato vystrašená stařenka začne podezřívavě ustupovat. Tohle se jí nelíbí. Na tohle není zvyklá. Její *figuríny* neobživují samy od sebe a rozhodně nenabývají tak rychle vlastního vědomí.

„Děkuji, že jsi mě sem přivolal. Nemusíš se bát. Můj milovaný. Teď už bude všechno v pořádku,“ pronese oživený přízrak sladkým hlasem.

„Přináším s sebou konec,“ zašeptá *figurína* a ustoupí. Muž se při pohledu do jejích neonových očí topí v extázi.

Ona se k němu mezitím nakloní a vášnivě ho políbí.

Z jejích úst vyšlehne oslepující záblesk.

Záblesk, který v sobě nese život.

Čas.

A smrt zároveň.

Stařenka se vydá na úprk a skladištěm zní její zběsilý křik.

Nikdo ho však neuslyší.

Nikdo neuvidí ani světlo, které k nám přichází.

Které jsme sami pozvali a které nás vysvobodí.

Světlo, které znamená konec.

ARGENTINA

Je to hladce oholený muž. Je to muž v aktivních letech, dávno přes třicet, skoro čtyřicet. Má krátké vlasy, na bocích srovnané strojkem, oholenou, ostrou bradu a výrazné lícni kosti vystupující z jeho hrubě řezané tváře. Je to fešák. Je to archetyp lovce. Každý víkend vítá jinou partnerku na spaní a k snídani si dává ovesnou kaši. Koukáš do jeho temných očí, koukáš do zrcadla.

Usměješ se a opláchněš si poslední zbytky krému na holení. Usměješ se na něj a usměješ se sám na sebe. Každé ráno koukáš do toho samého zrcadla a každé ráno si říkáš to samé.

Seš jedinej bůh svýho života.

Na dřevěný kartáček s vlákny z bambusu si naneseš černou zubní pastu s uhlím. S uhlím! Tisíce let lidského pokroku a doteď jsme nevymysleli účinnější látku než uhlí, co se tady už celé věky válí někde pod zemí? Kde je nějaká uměle vytvořená, namíchaná sloučenina, chemikálie přesně s těmi vlastnostmi, které potřebujeme? Bez vedlejších účinků, bez kompromisů. Heřmánkový čaj, kopřivová mast, borůvky v oleji, nenarození koloušci v másle a stopy oříšků ve vodě po holení. V silikonovém světě chemických společností a čističek. Proč je pořád zapotřebí těžít a sbírat a lovit a kácet? Ubohé.

Prošťouráš si uši tyčinkou do uší. Doktor ti to nedoporučuje, prý to není moc zdravé – tak proč potom vůbec existují tyčinky do uší? Solárium taky není zdravé, laser na kůži taky není zdravý, tak proč se prodávají depilátory a vouchery do solárek? Vytáhneš strojek na vytrhávání chloupků z nosu. Zabere to chvilku, trošku to zabolí, ale

tvůj sexappeal zaznamenal nárůst o skutečných dvacet devět celých čtyřicet šest procenta! A to hned na samotném začátku tvého denního kvartálu.

Good deal.

Oblečeš si vzorovanou košili ze 100% bavlny a modrý oblek ze 100% vlny. Představuješ si pole bavlny. Nemáš tušení, jak dneska něco takového vypadá, znáš je jenom z amerických historických filmů o otrocích, což nejsou zrovna politicky korektní představy. A už vůbec nemáš ponětí, jak vypadá takové pole vlny. Na čem roste vlna? Jsou to stromy, keře, nebo to roste prostě ze země? Čert to vem. Obuješ si střevíce z pravé kůže. Lidské kůže. Aspoň tak se cítíš. Cítíš, že si klienty dáváš k večeri nad ohněm a ráno si z nich šiješ kabely a mokasíny.

Teď je ale čas nastoupit do tramvaje. Auto máš v servisu po tom nepříjemném incidentu, kdy jsi srazil zatoulaného psa. Ten převít se ti nejdřív vetřel do karoserie, ucpal v ní každou skulinku částmi svého těla a potom se tím, co z něj zbylo, omotal kolem kola, až už se s tou plečkou nedalo jezdit. Nejsi nemilosrdný, jako dítě jsi měl taky psa, máš rád psy. Ale tenhle jednoduše neměl na světě co dělat. Kdyby to někdo pochopil včas, nemusely se tvé brzdové destičky čistit od jeho vnitřností a škvíry mezi světlý od jeho krve a chlupů. Kdyby s ním někdo něco udělal, dokud to šlo. Někdo, kdo je k tomu určený, a něco, co by pomohlo. Jenomže na to všichni kašlou. Ne, všichni viní jenom tebe. Kdoví, klidně mohl mít vzteklinu. Třeba seš ve skutečnosti hrdina. Možná, že jsi zachránil nějakému malému děcku jeho ufňukanej ksicht nebo špinavou smradlavou nohu.

V tramvaji je jako vždycky horko a strašně to tam páchne. Lidi se na sebe lepí jak vlhčené ubrousky, ale ani to ti náladu nezkaží. Ne, ne. Prohlížíš si jednu pěknou slečnu v šortkách a říkáš si, jak by bylo fajn, kdyby ses mohl lepit na ni. Ještě pár zastávek a možná se k ní protlačíš. Nenápadně se o ni opřeš, hmm?

„Můžete si poodstoupit?“ hlasitě se na tebe osočí, kráva blbá.

„Pardon, já jsem nechtěl. Je mi to líto.“ Zvedneš ruce, nasadíš nevinnou tvář a tlačíš se zase zpátky.

Všichni se po tobě koukají, ale tobě to nevadí. Když se jim ten pohled líbí, jen ať se kochají. Stejně o nic nešlo, no ne? Takových bys mohl mít.

Za rohem ulice se objeví budova s tvou kanceláří. To je znamení, že máš vystoupit. Zvukový signál, dveře se otevírají. Hledíš přes okno a čekáš do posledního momentu, než se dveře začnou zase zavírat. Strčíš mezi ně kabelu a s hlasitým pípáním je opět otevřeš. Máš rád ten pocit, když se kvůli tobě všechno zastaví.

„Na shledanou, slečinko! Vaše škoda,“ pomyslíš si, ale nejsi si jistý, jestli jenom v duchu, anebo nahlas. A tak se vmžiku otočíš a necháš tramvaj tramvají.

Ze zastávky už to sice není daleko, jenomže z druhého vozu vystoupil tvůj kolega. Chtěl ses mu vyhnout, schválně jsi to natahoval. Zmerčí tě jak hladová hyena zdechlou gazelu a okamžitě se na tebe vrhne s vyceněnou mordou.

„Dobré ráno! Jak se máš?“ osloví tě.

„Dobré. Skvěle, je krásný den.“

„Opravdu?“

„A ne snad?“ Ukážeš kolem sebe. Svítí slunce a nebe je bez mráček.

„Ani sem si nevšiml.“ Už je to tady.

„Ale copak, špatně jsme se vyspali?“ zkusíš.

„Špatně se mi spí, špatně se mi vstává. To už celé věky.“

„Tak si kup nějaké prášky na spaní, no ne?“

„Prášky? Nikdy. Víš, k čemu jsou tak akorát dobré? Leda k tomu, aby z nás vyloudily další peníze.“

„Kdo?“

„Hmm?“ Zaskočils ho.

„Kdo z nás chce vyloudit další peníze?“ pomalu artikuluješ.

„Farmaceutické společnosti, samozřejmě.“

„Aha, no jo, samozřejmě.“

„Všechno jsou to stejná pakáž. Ale nejhorší jsou doktoři, víš? Firmy jsou pořád jenom firmy, ty si chtějí a mají právo vydělat. Ale doktoři, těm lidé věří, ti složili přísahu. Jenomže místo toho sou s nimi spolčení. Naše zdraví je jim ukradené, jediné, co je zajímavá, jsou prachy. Dostávají nehorázné sumy za to, že lidem předepisují něco, co nepotřebujou anebo co ani vlastně nefunguje. Rozumíš? Všechno jsou to placebo. Anebo ještě hůř, sou to jedy.“

„Rozumím.“

„Doktoři jsou k ničemu. Oni nechcú lidi vyléčit, to se jim nehodí. Oni potřebujou lidi léčit. Pořád dokola. Bez konce. Za co by jinak dostávali prachy? Podívej se, kdysi žádní doktoři nebyli a lidi taky žili. Žádní urologové, žádní dermatologové. Lidem stačily bylinky. Všechno, co potřebovali, si našli v přírodě.“

„To nebylo ani kolo.“

„Co prosím?“

„Že kdysi nebylo ani kolo a lidé žili. Rozdíl je spíš v tom, jak kvalitně.“

Chvilí na tebe zmateně kouká.

„To je fuk,“ utneš jeho váhání.

„To je. Každopádně já říkám, že doktorům není radno věřit,“ vrací se k tomu svému, zatímco ty chceš tuhle stupidní konverzaci především co nejrychleji opustit.

„Nedávno jsem dokonce četl o jednom léku, ve kterém, když ho prozkoumali pod mikroskopem, našli malé parazity. Rozumíš? Já bych tomu i věřil. Já bych se nedivil. Ty svině nás schválně infikujou jenom proto, abychom do nich potom vrazili ještě více peněz. Odkud se tu vzaly všechny ty civilizační choroby, které tu předtím nebyly, hmm? A všechno teprve až potom, co se začalo očkovat. Náhoda? Nemyslím si.“

„Já bych teda řekl, že některé ty choroby tu možná i byly. Jenom se jich lidi nedožili. Anebo se o nich prostě jenom nevědělo.“ Pokrčíš rameny.

„Ale ty si mi nějaký chytrý. Chceš mi říct, že ve středověku umírali na rakoviny nebo na roztroušenou sklerózu? Tomu já nevěřím. Slyšel si někdy v hodinách dějepisu, že tady ten král umřel na ADHD? Ne. Podle mě si to vymyslely tyhle nenasytné firmy jenom proto, aby měly co léčit a za co z nás ždímat prachy.“

„Všechno je možné.“ Fakt, ale fakt se ti s ním nechce hádat.

„To si piš, obzvláště v dnešní době! Dneska lidi neznají zábrany. Každý by chtěl jenom druhého okrást...“

„Jasně, ne jak ve středověku...“

„Co prosím?“ znovu se nechytá.

„Tady se rozloučím, musím ještě do prvního patra, něco si vyřídit,“
utneš ho před výtahem.

„Jasně, jasně. Ještě se uvidíme později, no, tak hezký den!“

„Hezký den,“ odvětiš a zmizíš na schodišti.

Rozepneš si knoflík od košile a na chvíli si vydechneš. Co po tobě ten debil zase chtěl? Co po tobě pořád chce? Protože on pořád něco chce. Nedá ti nikdy pokoj. Každý den si tě zaměří a najde jak dálkově naváděné torpédo a s přesností na milimetry to do tebe napálí s další svou divokou teorií. „Dneska lidi neznají zábrany. Každý by chtěl jenom druhého okrást...“ Co tím jako myslel? Idiot, co spekuluje na burze, ti bude vyprávět o šlechetnosti předešlých historických epoch? Takhle v dobách kolonialismu, to se muselo žít. Fér a v bezpečí. Co teprve za dob inkvizice. Tam si přece lidi jenom pomáhali!

Otřepeš ze sebe jeho blitky, co považuje za názory, a vydáš se po schodech nahoru. Kancelář máš až ve čtvrtém patře a v prvním ve skutečnosti nic nepotřebuješ, jenomže tahle zbytečná procházka je pořád lepší než jízda výtahem s vydlabaným idiotem.

„Dobrý den, pane vedoucí,“ zdraví tě u dveří tvoje sekretářka. Stará, dobrá, spolehlivá. A ze všeho nejvíc – diskrétní.

„Dobrý den, máme dnes ale krásné počasí, vidíte?“ Usměješ se na ni, nečekáš na odpověď a zmizíš ve své kanceláři.

„Budete si přát kávu?“ křičí za tebou a ty na ni zvedneš *oukej* palec dřív, než se mezi vámi zabouchnou dveře.

Dobře si prohlédneš svůj starý známý kancl. Je rozlehlý, je zalitý sluncem a je v něm spousta cetek a zbytečných lapačů prachu. Ten tě ale netrápí, trápí paní od uklízení, manažerku pořádku a čistoty, co se tady každý měsíc mění. Střídají se stejně, jako se střídají jejich jazyky. Jak těžké musí být najít dobrou uklízečku? Asi dost, když jim za týden platí tvoji hodinovou sazbu. Jednou tady byla taková pěkná, mladá. Bral sis kvůli ní a jejímu hladce oholenému rozkroku každý týden přesčas. Ta, nejspíš i díky tvým štedrým příspěvkům, vydržela nejdéle. Možná až moc dlouho. Dokud tě nezačala nudit a dokud se neudělalo trapně. Nic, co by nespravil jeden telefon manažerce těchhle manažerek, která ji následně vyměnila za další. Ne, mladé hezké masíčko je potřeba si hledat a lovit na místech, kde se nezdržuješ pravidelně, z toho už ses poučil. To je prostě zákon džungle. A co se práce týče – jediné staré, ošklivé, dobré, spolehlivé, ale především! Diskrétní.

Jedna taková stará rašple ti přinese šálek s kávou, usměje se na tebe jako tvoje máma. Nejspíš si tak trochu připadá. Klidně by jí i být mohla. Taky na ni koukáš skrze svoje podrážky. Sundáš nohy ze stolu a mile poděkuješ. Zeptáš se na rodinu, zeptáš se, jestli nepotřebuje s něčím pomoci. Je na tebe milá a jenom se usmívá, všechno je v pořádku a s ničím pomoc nepotřebuje. Ani s těmi kolosálními dluhy, kvůli kterým po večerech volá lidem a snaží se prodat mýdla a jinou kosmetiku. Ty dluhy, do kterých ji přivedl její bývalý gambler, teda manžel, a s kterými jí nepomáhá ani její nezaměstnaný syn. O rok starší, než jsi ty. Sedí doma na prdeli a hraje nějakou počítačovou hru, nejspíš. Ne, ona s ničím pomoci nepotřebuje, a

i kdyby, rozhodně tě nikdy o pomoc nepožádá. Víš to, protože máš svoje kontakty, znáš chlápka, co jí dělá exekuce, a znáš chlápka, co zná jiného chlápka, kterej jí prodává ty hnusný mýdla, co jsou úplně na nic. Ale to ona neví. Neví a nikdy se to nedozví, protože ti o tom sama nikdy nepoví, kdyby ses jí stokrát ptal. A to se ti na ní líbí. Že tě zbytečně neobtěžuje svými hloupými problémy. Proto si ji držíš. Proto a pro její zoufalství. Jenom zoufalství totiž dovede být skutečně diskrétní.

Otevřeš si laptop, chceš si pustit včerejší zápas, nějak jsi u něj usnul. Projíždíš internetem a všude na tebe vyskakují otravné reklamy. Koření moderního života. Zapomněls, kdy jsi s sebou přestal nosit hotovost. Existují ještě vůbec peníze? Kdy jsi naposledy nějaké viděl? Když nepočítáš cifry a grafy, které si prohlížíš každý den. Procenta, podíly, měny. Ne, ne. Skutečnou bankovku, papírovou. Anebo minci. Z čeho se vyrábějí mince? Tak dlouho jsi žádnou nedržel v ruce, že už si ji nedokážeš vybatvit. Snad ze železa? A potom je různě přebarvují? Kolik mají barev? Kolik tisíců tun je na světě peněz a proč se s tím smetím všude tahat? Ano, smetím, protože k čemu jinému to může sloužit než k vyhození. Polívku bankovkou nesníš, botu si mincí nezavážeš. Obojí si za to ale můžeš koupit. To jo. Stejně jako ciframa. Anebo reklamou. Nejmodernější platidlo. Co by se stalo, kdyby skutečný svět přestal jednou existovat? Přesunul by se do toho digitálního a platilo by se daty... Na čem jiném by potom záleželo než na reklamách? Reklama na nový sektor, nový cluster, modrý s červenými liniemi a žlutou osou. Bude tě stát kvadrilion dat. Reklamy o všem rozhodují a všechno řídí. Znají nás lépe než vlastní

matka, než my sami. Radí nám, našeptávají a manipulují námi. Definují nás.

Bliká na tebe reklama o úklidových službách. Jako by ti četli myšlenky. Další reklama na záznamy hokejových zápasů. Další reklama na prášky na spaní. Reklama na kávu. Oni vidí, slyší a ví všechno. Vlastní tě. Vlastní tvoje data a tvoje data jsi ty.

Ale tobě je to upřímně a naprosto fuk. Předplatíš si nový sportovní kanál, objednáš si kávu z Argentiny, dokoupíš si prášky na spaní a objednáš si paní / pána / osobu neurčitěho pohlaví, co ti v neděli uklidí byt. Křehký koloběh života, hospodářský ekosystém, který musí běžet dál a ty ho musíš nakrmit a podojit. I za cenu vlastní identity.

Sedíš celé dlouhé dopoledne ve své kanceláři a nemáš pořádně do čeho píchnout. Všichni tvoji poddaní dělají, co mají, a všechna čísla rostou směrem, kterým je potřeba. Neustále vzhůru, výš a výš a výš, ani nebe není limit. Miluješ své algoritmy, jsou pro tebe vzácnější než lidi. Lidé vnášejí do života jenom problémy a chaos, tvoje modely naopak klid a pokoj. Díky nim už nemusíš ani pracovat. Mohl jsi klidně zůstat doma, jenomže to by byla nuda, tady v kanceláři si alespoň nepřipadáš jako v kleci.

Usrkuješ šťávu z aloe vera a obědváš rýži s mangem, avokádem, zeleninou a čerstvým lososem. Doslova cítíš, jak ti všechny ty vitamíny a zdravé oleje protékají žilami a zavlažují tvé tělo i pokožku jako propracovaný zemědělský systém.

„Máš obědovou pauzu?“ Do kanceláře se vetře otrapa z rána.

„Mám,“ odvětiš s plnou pusou.

„Super.“ Bez vyzvání se posadí naproti a rozbalí si svůj oběd.

„Co to máš?“ S odporem si prohlíží tvou pestrou stravu a sám si otevře polystyrenovou bílou krabičku, ve které se topí vepřová krkovic v rozvařeném sádle a k ní pár hranolků. „Jak to můžeš jíst?“ ptá se tě.

„Já? Mně to chutná. Ale co ty?“ Ukážeš s podivem na jeho oběd.

„Super. Pořádné maso. Lepší než ty tvoje zrnka rýže.“

„Hmm, rozhodně je to zdravější.“

„Co tě nemá?! Maso je podstatně zdravější a výživnější než ty tvoje kytky nebo kořínky nebo co to tam máš. Člověk je jednou masožravec, a proto je pro něj maso to nejlepší.“

„Všežravec.“

„Co? To si pleteš. Masožravec. To je nám nejpřirozenější strava.“

„Hranolky?“

„Ty si dneska nějaký protivný, ne? Co sem ti udělal, že se do mě celý den takhle navážíš? Pořád na všechny útočíš.“

„Vždyť se do tebe nenavážím. Ale podívej se, v čem to máš. Ani jsem nevěděl, že ještě někde dávají obědy v polystyrenu. Nezateplovaly se tím domy?“

Kolega se do sebe snaží nasoukat tučné sousto masa, které si ukrojil, a mezitím mávne rukou.

„Tohle jsou taky výmysly, víš? Tohle zdravé stravování, zdravé balení. Vždyť ty máš tu misku z papíru nebo ne? Kolik stromů se muselo pokácet kvůli té tvojí misce a kolikrát z toho ještě uděláš novou misku? Papír recykluješ leda jednou, maximálně dvakrát. To já mám misku z plastu, tu když správně umyjou, tak ji můžou použít

třeba ještě tisíckrát. Dokud ji nezničí. Pak ji rozemelou a zrecyklujou. Třeba stokrát nebo tisíckrát. Tak kdo tady chrání zemi?“

„Nebudu se s tebou hádat.“ Povzdechneš si. Docela ti zkazil chuť celého oběda.

„Nehádej, protože mám pravdu. Stejně jako s tím masem!“

„Hele, ale tenhle plast asi není úplně v souladu s tou tvou teorií, jak se nám dobře žilo i bez výmyslů moderní doby. Musíš uznat, že papír je přirozenější a byl tu dřív čili nejspíš je i zdravější.“

„Já neříkám, že všechno, co lidi vymysleli, je podfuk. Jenom drtivá většina.“

„Takže to aplikuješ jenom na to, na co se ti to hodí.“

Kolega zvedne hlavu a zle se na tebe zadívá.

A co jako? Máš se z něho posrat nebo co? Chce se ti smát.

Vyplivne rozkousané sousto zpátky do krabice a zabouchne ji.

„Už tě mám vážně dost! S tebou se nedá bavit. Vždycky musíš všechno vědět nejlíp a všechny jenom kritizovat. Proto tě nikdo nemá rád, proto tu obědváš sám!“ Vstane a vyletí pryč z kanceláře.

Omyl, obědváš sám, protože nejraději obědváš sám. Proto.

Vést konverzace, kterým nejenže nerozumíš, ale nerozumí jim dokonce ani ti, kteří je sami začínají, je hrozná otrava. Bohužel takových je i drtivá většina. Proto snídáš sám, obědváš sám a večeríš ve společnosti šlapky. Když už jsme u toho...

Je příjemné úterní odpoledne a ty v práci stejně nemáš co dělat. Vydáš se do města a nejspíš skončíš v baru.

Sako ze 100% vlny sis nechal v kanceláři, stejně je vedro. Neskutečné vedro, jako každý den. Slunce žhne a není se před ním

kam schovat. Proč se ve městě nestavějí obrovské klimatizátory? Mohutná mechanická hovada, co by vála příjemný vlhý vánek lidem do vlasů a do tváří. Je to snad schválně? Schválně se nás snaží upéct, znervóznit, nasrat. Chtějí, abychom se schovali někam dovnitř a tam utráceli cifry a koukali na reklamy. Ne... teď jsi na to kápl, chtějí, abys uvěřil...

„Klimatická krize!!! Nemáme planetu B!!! Přestaňte ničit naši Zemi!!!“ vykřikují mladí, ale i staří lidé pochodující s billboardy středem ulice.

Ty stojíš na chodníku, zpocený jako prase, košili rozepnutou, ústa otevřená, abys nabral dech, a koukáš na ně pitomým pohledem až příliš dlouho střízlivého alkoholika.

Každý něco křičí a každý něco drží v ruce. Všichni mají stejný, nebo aspoň podobný názor. Někteří jdou v klidu a někteří vypadají pořádně nasraní. Jako třeba týpek, co k tobě příběhne a vychrstne na tebe plechovku s červenou barvou. Nestihneš ani mrknout.

„Nezabíjejte naši Zemi! Vrazi! Vrazi! Jde vám jenom o zisky! Ale k čemu vám budou peníze, až budou všichni mrtví?!“ zuřivě na tebe křičí.

Asi si tě s někým spletl. Košili máš celou zničenou, z překvapené tváře ti kapou zbytky barvy, a tak se snažíš zachránit alespoň kalhoty. Rychle se vyslečeš do tílka a košili hodíš na zem.

„Vidíte ho! Hází odpadky na zem! Je to sobec!“ dál křičí smyslů zbavený mladík.

Dal bys mu pořádnou ránu pěstí, kdyby měl stejnou barvu kůže jako ty. Takhle si netroufneš. Ne, ne, ani náhodou. Ne v tom davu.